

Як живеш, глибинко?

Про життя в селі Дубки поспілкувалися зацікавлені

Сонячна п'ятниця після дощового тижня в Дубках була істинно жнивварською. Людям було точно не до візиту журналістів: у магазинах пусто, домівки та подвір'я порожні. Натомість на полях працювали цілими родинами: від найменших до найавторитетніших. Тож поспілкуватися з селянами можна було, лише спіймавши по дорозі на поле та з нього, чим, власне, і займалися.

Попри те, що Дубки близько до райцентру, проблеми зі сполученням тут є. Ні до Сарн, ні до Люхчі, де розташована сільська рада, не курсує громадський транспорт. Тож ідуть у місто до зупинки або добираються власним транспортом. Причиною тому, вважають місцеві, є погані дороги. У дощову погоду до Люхчі напряму взагалі не дістатися. Тому замість майже 5 км доводиться долати понад 15. Таким же маршрутом їде шкільний автобус.

У селі, якому наступного року виповниться 300 років, проживає майже 500 осіб. Серед них багато молодих сімей, юні та діток. Селян турбує, що підростаючому поколінню нічим зайнятися. Тут немає клубу, тож секції чи гуртки не функціонують. На дискотеку молодь їде в Сарни чи Люхчу. Пригадують, як декілька років тому їм обіцяли встановити спортивно-ігровий майданчик. Уже вибрали місце, зачистили, завезли пісок, але на тому все й закінчилося.

Донедавна жителі потерпали від частих перебоїв електропостачання, адже в селі була лише одна трансформаторна підстанція. Нині проблему вирішили. А також провели Інтернет і не втрачають надії на газифікацію.

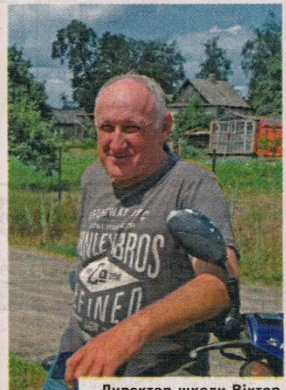

ся 30 учнів. Оскільки Дубки — передміське село, то частина дітей відвідують міські навчальні заклади.

«Школі потрібні пластикові вікна. Одне вдалося встановити. Проблема серйозна, бо ж літо проходить, незабаром почнуться холоди. Нам ще в 2015 році обіцяли, що їх зроблять. Але чекаємо й досі», — розповідає Віктор Оксентійович. Крім того, Дубківська ЗОШ досі на лічому опаленні, тож є необхідність його замінити на електричне.

Хороших магазинів багато не буває

Василь й Ольгу Колиціків застали за роботою. Молода сім'я працює над завершенням будівництва нового магазину в селі. Василь переконаний, що ще один магазин у Дубках точно не буде зайвим й аргументує: «От не вистачило мені цвяка. Зайшов в один магазин — немає, інший — теж. І так аж у Сарни мандруеш через одного цвяшка». Тому в май-

Директор школи Віктор КАЛУХОВ.

пити щось смаченьке. Тому й вирішили відкрити ще один магазин. Щоб людям було зручніше. Нову будівлю зводять уже понад два роки. Василь будував її своїми руками, адже здобув про-

Корінний житель Дубків Микола МИХАЛЧУК.

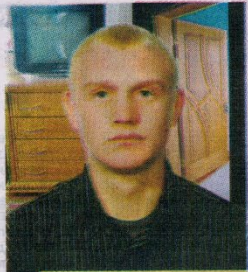

Татів незамінний помічник.

«Життя - не мед»

Миколу Михалцького зустріли біля місцевого магазину. 60-річний чоловік проживає в Дубках усе життя, каже, село змінилось, розрослося. Колись ніхто не мав таких помешкань, як нині будують. Утім, на його думку, від цього життя в селі не змінилось на краще.

Раніше Микола Германович займався «сапожним ділом», працював у побутовому комбінаті. Завжди любив коней, але своїх не мав, тож залюбки доглядав за чужими. Потім отримав травму — втратив ногу. Але на долю пан Микола не скаржиться: «Життя - не мед, але поменшею справляюся, навчився вже. Спочатку не вмів, а тепер не проблема біля хати, що треба, зробити, водички набрати». Микола Германович мешкає сам, тому частенько приходиться у магазин, де можна побачитися і побалакати з односельцями, пожартувати й відвести душу.

Знаний столяр Василь СЕРГІЙЧУК.

Любов до птахів у нього в крові

Чим займаються В'ячеслав і Віра Купчишини - здогадатись не важко, адже їхні голуби зустрічають гостей ще з вулиці. Про це подружжя «районка» вже писала. Проте й цього разу не змогли не провідати гарних господарів і їхнє птаство. Чоловіка вдома не застали, утім, жінка люб'язно запропонувала показати нам птицю, бо, каже, до частих відвідувачів уже звикла. Приходять і дівчора фотографувати, і дорослі подивитись, і молодята заходять за го-

лубами на весілля. А назад птахам повертаються самі. Видно, їм тут і справді добре живеться. Пані Віра розповідає, що її чоловік полюбить пернатих із дитинства, тож доводиться миритися з улюбленою справою чоловіка вже років 30.

— А скільки ж у вас птахів? — запитує.

— А хіба їх можна порахувати? Навіть не знаю.

Голуби є які завгодно. А ще індокачки, карликові декоративні курки. А нещодавно Славик купив пару павичів. Колись ми вже тримали їх, навіть пташенята були, але перевелись. Уже декілька років чоловік марив ними. І такі придбав. Зараз павич рідко розпускає хвіст. От весною цікаво дивитись, як витанцює біля самиці.

Господарка зізнається, що доглядати за ними вдвох зовсім нелегко: «Але любов до птахів у нього в крові, тож мушу підтримувати».

Обіцяного чотири роки ждуть

Директор Дубківської ЗОШ І ст. Віктор Калухов працює там понад 24 роки, тож як ніхто знає про здобутки та труднощі початкової освіти в селі. Каже, що школа в них гарна, а завдяки реформі НУШ забезпечена новими меблями, технікою та яскраво розфарбована. У ній працюють п'ять учителів, навчають-

бутьні крамниці планує продавати не лише продукти, а й широ-

к професію маляра-штукатур в Сарненському ВПУ-22. На рахунку

Повертаючись зі жнив.

кий асортимент господарських товарів, щоб у місцевих не виникло таких ситуацій.

Дружина Ольга додає: «У нас мало пенсіонерів у селі, більше молоді. Тож хочеться, щоб було місце, де кави можна випити, ку-

професіонала не одна хатина в Сарнах і за кордоном, тож досвіді вистачає. Тату на будівництві допомагає 4-річний Дмитрик. Вправно повторює все, що робить батько, одно слово - справжній помічник».

Деревообробний майстер Дубків

На подвір'ї та в будинку Сергійчуків завжди пахне свіжим деревом. Саме тут мешкає 28-річний столяр Василь. Фаховий обробці дерева він навчався в Сарненському ВПУ-22, хоча справу з ним мав ще з дитинства, адже батько Володимир теж свого часу виготовляв меблі.

Галина Григорівна, мама Василя, з гордістю демонструє зроблені сином виробки. Серед них столи, табуретки, ліжка, полички, тумбочки, комоди. Виготовляє їх у власній майстерні вдома. За якісними меблями до нього звертаються не тільки односельці, а й люди з усього району.

Тетяна КОЛЯДИЧ. Фото Василя СОСЮКА.

Пташине королівство подружжя КУПЧИШИНИХ.

Жнива в розпалі.